

vil købstadlærere være ansat ved det samlede skolevæsen, medens lærere i sognekommuner oftest har ansættelse ved en bestemt skole.

Da det — særligt i forbindelse med centraliseringer af kommunens skolevæsen — har vist sig mindre hensigtsmæssigt, at lærere har ansættelse ved bestemte skoler, foreslås bestemmelsen ændret således, at lærere, herunder enelærere, fremtidig kun kan ansættes ved en kommunes eller et skoleforbunds samlede skolevæsen. En sådan ansættelse medfører forpligtelse til at forrette tjeneste ved flere skoler inden for kommunen eller skoleforbundet.

Man har fundet det rigtigst, at denne ansættelsesform i princippet bringes til anvendelse også på skoleinspektører, viceinspektører og førstelærere, dog således at disse ansættes med tjeneste indtil videre ved en bestemt skole, men med pligt til at gøre tilsvarende tjeneste ved en anden skole inden for kommunen eller skoleforbundet i forbindelse med hel eller delvis nedlæggelse af den skole, ved hvilken den pågældende hidtil har gjort tjeneste.

Bestemmelsen i stk. 3 om befodringsgodtgørelse er enslydende med den gældende bestemmelse i § 27, 2. afsnit.

Til nr. 19.

Ændringen vedrører lovens afsnit om folkeskolen i København og svarer for så vidt til den som nr. 7 foreslåede ændring af lovens § 13.

Til nr. 25.

Ændringen er af rent teknisk karakter.

Til nr. 28.

Reglerne om undervisning af syge og invaliderede elever fandtes før lovændringerne i 1962 i lovens § 51, stk. 2. Herefter kunne der til en kommunes udgifter ved undervisning af sådanne børn ydes tilskud med $\frac{1}{6}$ af skolefonden og $\frac{1}{6}$ af statskassen. Efter ministeriets praksis omfattede dette tilskud såvel den særlige udgift til lærerløn ved hjemme- eller sygehusundervisning som udgiften til befodrning af børnene til og fra skole. For Københavns vedkommende afholdtes disse udgifter ifølge den dagældende lovbestemmelse med $\frac{1}{2}$ af kommunen og $\frac{1}{2}$ af statskassen.

Ved loven af 16. juni 1962 blev de hidtidige bestemmelser erstattet af den nugældende § 51 a, hvorefter statskassen yder sædvanlig refusion (85 pct.) af de med undervisningen af syge og invaliderede børn forbundne lærerlønsgudgifter, jfr. § 51 a, stk. 5, der udtrykkeligt gælder også Københavns kommunes skolevæsen.

For så vidt angår befodrning af syge og invaliderede børn blev det ved lovens § 51 a, stk. 2, bestemt, at udgifterne hertil fremtidig skulle afholdes med $\frac{1}{2}$ af kommunen, $\frac{1}{4}$ af skolefonden og $\frac{1}{4}$ af statskassen. Derimod blev der ikke fastsat nogen udtrykkelig regel om fordelingen af udgifterne for Københavns kommunes vedkommende, hvorved bemærkes, at denne kommune ikke deltager i det ved skolefondene etablerede økonomiske fællesskab mellem kommunerne i amtsråds kredsen.

Efter ministeriets opfattelse bør fordelingen af Københavns kommunes udgifter til befodrning af syge og invaliderede børn fastsættes således, at kommunen afholder $\frac{3}{4}$ af udgifterne og staten $\frac{1}{4}$, således at Københavns kommune i denne henseende ligestilles med landets øvrige kommuner, der gennem udligningen af skolefondenes andel tilsammen afholder $\frac{3}{4}$ af disse udgifter.

Til nr. 29.

Ifølge forudsætningerne for folkeskoleloven af 1937 har tilskudsordningen efter lovens § 63 alene til formål at støtte den første udbygning af en kommunes skolevæsen til opfyldelse af folkeskolelovens krav. Når der én gang er ydet tilskud til en skoles udbygning til fyldestgørelse af folkeskolelovens krav, kan der normalt ikke ydes tilskud til senere modernisering eller til byggearbejder, som er nødvendiggjort af stigende børnetal.

Det store behov for en videre udbygning af folkeskolens undervisning særligt for de ældre årgange har, efter at forudsætningerne herfor blev tilvejebragt ved de i 1958 og 1962 gennemførte ændringer af folkeskoleloven, givet sig udslag i en stærk interesse hos kommunerne landet over for en tidssvarende udbygning af deres skolevæsen. Samtidig er der en stigende forståelse for værdien og betydningen af en øget centralisering af skolevæsenet som forudsætning for, at udbygningen kan gennemføres på den pædagogisk og økonomisk mest hensigtsmæssige måde. En sådan centralisering vil ofte være ønskelig, selv om skolevæsenet ud fra de tidligere gældende forudsætninger allerede er helt eller delvis udbygget med mindre skoler.

Den nye situation, der foreligger ved oprettelse af storkommunerne, åbner i mange tilfælde muligheder for centralisering af skolevæsenet med såvel pædagogiske som økonomiske fordele.

Den pågældende udvikling, der i de seneste år er gået i retning af at give elever i skolernes 8.-10. årgange øgede muligheder for valg mellem flere fag, motiverer ønsket om en stærkere centralisering af skolens overbygning og rejser samtidig kravet om velindrettede faglokaler. Ved større skoler opnås